

uitspraak

VOORZIENINGENRECHTER VAN DE RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 12/33536 en 12/33535

uitspraak van 20 november 2012 in de zaak tussen

, verzoekster, V-nummer
(gemachtigde: mr. A.M. van Eik),

en

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, voorheen de minister voor Immigratie,
Integratie en Asiel, verweerder
(gemachtigde: mr. A.M. de Wit).

Procesverloop

Verzoekster heeft gesteld te zijn geboren op 1986 en de Ethiopische nationaliteit te bezitten. Zij verblijft naar eigen zeggen sedert 27 juli 2010 als vreemdeling in Nederland. Op 12 oktober 2012 heeft zij een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Bij besluit van 22 oktober 2012 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Daarbij heeft verweerder verzoekster een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar, gerekend vanaf de datum dat verzoekster Nederland daadwerkelijk heeft verlaten.

Bij schrijven van 23 oktober 2012 heeft verzoekster tegen dit besluit een beroepschrift ingediend bij de rechtbank. Dit beroep is alhier geregistreerd onder nummer AWB 12/33535. Tevens is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting achterwege te laten, totdat op het beroep is beslist.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden.

De openbare behandeling van het verzoek heeft plaatsgevonden op 13 november 2012. Verzoekster is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door mr. E. van Kempen, kantoorgenoot van haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig B.P. Gebreyesus, tolk Amhaars.

Overwegingen

1. Aangezien beroep bij de rechtbank is ingesteld kan de voorzieningenrechter ingevolge artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien hij na de zitting, bedoeld in artikel 8:83, eerste lid, van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak.
2. Verzoekster heeft eerder, op 27 september 2010, een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 5 oktober 2010 is deze aanvraag afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van

zaaknummer: AWB 12/33536 en 12/33535

2

29 oktober 2010 van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Assen, ongegrond verklaard (AWB 10/34769). Bij uitspraak van 14 december 2010 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) in hoger beroep de uitspraak van de voorzieningenrechter bevestigd.

Het besluit van 22 oktober 2012 is van gelijke strekking als het besluit van 5 oktober 2010, zodat de voorzieningenrechter allereerst dient ambtshalve te beoordelen of sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 van de Awb, die een hernieuwde rechterlijke toetsing rechtvaardigen.

Onder nieuw gebleken feiten en omstandigheden moeten onder andere worden begrepen feiten en omstandigheden die zijn voorgevallen na het eerdere besluit, dan wel feiten en omstandigheden van voor het besluit die niet voor het nemen ervan konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten en omstandigheden die niet voor het eerdere besluit konden en behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een inhoudelijke rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand is uitgesloten dat hetgeen is aangevoerd of overgelegd, kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat besluit rust. Slechts op grond van bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden kan noodzaak bestaan om deze in het nationale recht neergelegde procedureregels niet tegen te werpen, waarbij de voorzieningenrechter verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 19 februari 1998 inzake Bahaddar tegen Nederland, LJN: AG8817.

3.1 Verzoekster heeft bij haar aanvraag van 12 oktober 2012 – samengevat – het volgende aangevoerd. Verzoekster is getraumatiseerd en heeft gezondheidsproblemen. Verzoekster heeft in haar eerste asielpcedure niet alles verteld omdat zij niemand vertrouwde en bang was, en psychische klachten had. Verzoekster heeft destijds niet gezegd wie de president van de Oromo beweging OLF is, omdat zij zijn naam niet wilde doorgeven om hem te beschermen. Verzoekster kan zich ook nu niet alles herinneren wat zij destijds niet heeft kunnen vertellen. Verzoekster kan met een medisch rapport van het Instituut voor Mensenrechten en Medisch Onderzoek (IMMO) van 6 september 2012 aantonen dat zij door hetgeen zij heeft meegemaakt in Ethiopië getraumatiseerd is geraakt. Verzoekster heeft niet eerder de gelegenheid gehad om door een arts te worden onderzocht.

3.2 Bij brief van 9 oktober 2012 heeft de gemachtigde van verzoekster ter toelichting van de asielaanvraag van verzoekster gesteld dat met het rapport van IMMO wordt onderbouwd dat verzoekster ook tijdens haar eerste asielpcedure, vanwege haar psychische gesteldheid niet in staat was om coherent en consistent te verklaren over de problemen die tot haar vertrek uit het land van herkomst hebben geleid en evenmin in staat was eerder een rapport te overleggen omdat zij vanwege haar psychische situatie toentertijd niet in staat was volledig over haar asielrelaas en haar traumatische ervaringen te verklaren voor een onbekende psycholoog. Daarbij is van belang dat haar eerste asielaanvraag is afgedaan in de snelle Algemene Asielpcedure, zodat er geen tijd was om een medisch rapport op te laten stellen. Ook uit het destijds ten aanzien van verzoekster gegeven advies door MediFirst blijkt dat er sprake was van medische problematiek die van invloed is op de verklaringen van verzoekster. Met het bestaan van deze problematiek is in de eerste asielpcedure van verzoekster geen rekening gehouden. Uit het thans overgelegde rapport van IMMO blijkt dat bij de opvolgende asielaanvraag van verzoekster nader medisch onderzoek is geïndiceerd. Ten slotte wordt het asielrelaas van verzoekster onderbouwd door

zaaknummer: AWB 12/33536 en 12/33535

3

de informatie uit het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van december 2010.

3.3 Bij brief van 17 oktober 2012 heeft de gemachtigde van verzoekster een brief van de huisarts van verzoekster van 16 oktober 2012 overgelegd. Uit deze brief blijkt dat verzoekster aan een infectie van longen en mediastinale lymfeklieren lijdt, waarvoor zij onder behandeling is van de longartsen van het UMC St. Radboud. Daarnaast lijdt verzoekster onder de gevolgen van traumatische gebeurtenissen (seksueel geweld), slaapstoornissen, herbeleving, angst. De huidige medicatie van verzoekster is alprazolam en omeprazol (tegen maagklachten).

4 Het verzoekschrift strekt ertoe de uitzetting achterwege te laten. Daartoe is – samengevat en voor zover hier van belang – het volgende aangevoerd. Verweerder had op grond van alle omstandigheden van het geval, in het bijzonder de omstandigheden waaronder het gehoor van verzoekster op 16 oktober 2012 is verlopen, die uit het verslag van dat gehoor blijken, het IMMO-rapport en de brief van de huisarts, aanleiding moeten zien om MediFirst te vragen nader onderzoek te doen of verzoekster überhaupt gehoord had kunnen worden. Het IMMO-rapport is volgens verzoekster wel degelijk een novum in de zin van artikel 4:6 van de Awb en bevestigt het asielrelaas van verzoekster, onder meer dat zij is gedetineerd, gemarteld en verkracht vanwege haar betrokkenheid bij het OLF en dat zij uit de gevangenis is ontsnapt, en dat zij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Het IMMO-rapport dient tevens te worden aangemerkt als een bijzondere omstandigheid als bedoeld in het arrest Bahaddar. Verzoekster beroept zich voorts op het arrest R.C. tegen Zweden, van het EHRM en op artikel 32 van Richtlijn 2005/85/EG (de Procedurerichtlijn) en stelt dat verweerder het EU-effectiviteitsbeginsel schendt door het IMMO-rapport niet inhoudelijk in de beoordeling te betrekken. Nu gelet op het vorenstaande nader onderzoek naar het asielrelaas van verzoekster was geboden, had haar aanvraag in de verlengde asielprocedure moeten worden beoordeeld en had daar alsnog kunnen worden onderzocht of uitstel van vertrek op grond van artikel 64 van de Vw 2000 moet worden verleend. Voorts heeft verzoekster gesteld dat verweerder ten aanzien van haar ten onrechte een inreisverbod heeft uitgevaardigd en een vertrektermijn van nul dagen heeft vastgesteld.

5. De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

Uit het IMMO-rapport van 6 september 2012 blijkt dat verzoekster op 17 juli 2012 een psychiatrisch en een psychologisch onderzoek, verricht door een klinisch psycholoog van het IMMO, heeft ondergaan. De klinisch psycholoog heeft aangegeven dat verzoekster PTSS en ernstige depressieve klachten heeft, en heeft daarbij geconcludeerd dat het zeer aannemelijk is dat deze psychische klachten voortgekomen zijn uit de gestelde asielmotieven. De psychiatrische problematiek van verzoekster is, wat betreft aard en inhoud van herbelevingen, depressieve klachten en kwetsbaarheid, typerend voor het asielrelaas over de traumatische gebeurtenissen. Ook op het moment van het onderzoek was volgens de klinisch psycholoog sprake van ernstige psychopathologie en sterk verminderde concentratie, alsmede van PTSS. De klinische psycholoog heeft geconcludeerd dat de ernst van het ziektebeeld en de eerdere aanwijzingen vroeg in de eerste asielprocedure, het zeer waarschijnlijk maken dat toentertijd er ook sprake was van beperkingen om te komen tot een compleet, coherent en consistent asielrelaas.

zaaknummer: AWB 12/33536 en 12/33535

4

De voorzieningenrechter is van oordeel dat het IMMO-rapport een nader licht op de psychische gesteldheid van verzoekster werpt en voldoende aanknopingspunten bevat voor het oordeel dat verzoekster in haar eerste asielprocedure niet in staat is geweest om compleet, coherent en consistent te verklaren. Voorts is zeer wel mogelijk dat juist het trauma van verzoekster het haar verhinderde om verweerder en zelfs haar rechtsbijstandverleners op het bestaan daarvan te wijzen. Dit zou betekenen dat het verzoekster niet kan worden tegengeworpen dat zij verweerder niet in de eerste procedure op het bestaan van het trauma heeft gewezen.

De voorzieningenrechter is met verzoekster van oordeel dat op basis van dit rapport thans kan worden vastgesteld dat bij de beoordeling van het asielrelaas van verzoekster in de eerste procedure, indien verweerder op de hoogte zou zijn geweest van de psychische toestand van verzoekster, rekening gehouden zou moeten worden met de als gevolg van een trauma bij verzoekster bestaande onmogelijkheid om compleet, coherent en consistent te verklaren.

Anders dan verzoekster is de voorzieningenrechter van oordeel dat met het IMMO-rapport niet ook de feitelijke juistheid van het asielrelaas is aangetoond. Het rapport vormt wel een aanwijzing dat verzoekster een (of meer) traumatiserende gebeurtenis(sen) heeft meegemaakt.

Het verzoek van verzoekster van 12 oktober 2012 dient, mede gelet op de daarbij gegeven toelichting van de raadvrouw van verzoekster, te worden gezien als een verzoek aan verweerder om het, feitelijk ongewijzigde, asielrelaas van verzoekster opnieuw te beoordelen, waarbij conform het bepaalde in de Vreemdelingencirculaire C 14/3.5.2, voor wat betreft de geloofwaardigheid rekening wordt gehouden met de inhoud van het IMMO-rapport.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat verzoekster aan dit verzoek met het IMMO-rapport een nieuwe omstandigheid ten grondslag heeft gelegd, waardoor verweerder de afwijzing van het verzoek ten onrechte heeft afgewezen met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb.

De voorzieningenrechter overweegt voorts dat ook bij herhaalde aanvragen verweerder het in artikel 3 van het EVRM neergelegde refoulementverbod in acht dient te nemen, indien bij gedwongen terugkeer een reëel risico bestaat voor een behandeling in strijd met deze verdragsbepaling. Verzoekster heeft met het IMMO-rapport een begin van bewijs geleverd dat haar psychische klachten gerelateerd zijn aan traumatische gebeurtenissen, die mogelijk onder de reikwijdte van artikel 3 van het EVRM kunnen worden geschaard en die ook thans beperkingen op haar vermogen om compleet, coherent en consistent te verklaren opleveren. Het lag dan ook op de weg van verweerder, op grond van het in artikel 3:2 van de Awb neergelegde vereiste een besluit zorgvuldig voor te bereiden, hiernaar een nader onderzoek te doen en te bezien hoe de verklaringen van verzoekster – rekening houdend met haar psychische gesteldheid en de conclusies uit het IMMO-rapport – moeten worden beoordeeld op geloofwaardigheid. Door dit na te laten en de aanvraag met toepassing van artikel 4:6 van de Awb af te wijzen heeft verweerder artikel 3:2 van de Awb geschonden en een onjuist toetsingskader toegepast.

6 Gelet op het vorenstaande moet het bestreden besluit worden vernietigd wegens strijd met artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb. Aan een beoordeling van de andere door verzoekster aangedragen gronden komt de voorzieningenrechter niet toe.

7 Uit het voorgaande volgt tevens dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan beoordeling van de hoofdzaak en dat deze slechts in gegrondverklaring van

zaaknummer: AWB 12/33536 en 12/33535

5

het beroep kan eindigen. De voorzieningenrechter ziet derhalve aanleiding om met toepassing van artikel 8:86 van de Awb onmiddellijk op dat beroep te beslissen.

8 Nu verzoekster de behandeling van haar aanvraag in Nederland mag afwachten en het stadium van de procedure zich, door gegrondverklaring van het beroep en daarmee de vernietiging van het bestreden besluit, wederom bevindt in de aanvraagfase, heeft verzoekster geen belang meer bij het treffen van een voorlopige voorziening.

9 Het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening wordt afgewezen.

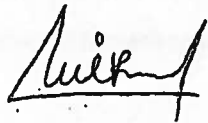
10 De voorzieningenrechter ziet aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de door verzoekster gemaakte proceskosten. De kosten zijn op grond van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 1.311,- (1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1, waarde per punt € 437,-).

Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 1 verklaart het beroep inzake AWB 12/33535 gegrond;
- 2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3 draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- 4 veroordeelt verweerder in de proceskosten van verzoekster van € 1.311,-;
- 5 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening inzake AWB 12/33536 af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E. Kouwenhoven, rechter, in aanwezigheid van mr. I.N. Powell, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 20 november 2012.

Afschrift verzonden aan partijen op:

20 NOV 2012

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen één week na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)